

3. søndag efter helligtrekonger

Tekstrække: FØRSTE RÆKKE

Søndag den 22. januar kl. 9.30 i Dannemare kirke uden nadver og kl. 11.00 i Langø kirke med nadver

Salmer

751 Gud ske tak og lov

18 Som fisk i hav og fugl i luft

586 Stol du kun på dit Fadervor

580 Jesus, dødens overvinder

29 Spænd over os

Nadversalme i Langø: 474 Jesus Krist

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Lige i disse dage her kan vi se en komet på stjernehimlen, som farer forbi jorden, og som først kan ses igen om 50.000 år.

Kometen hedder C/2022 E3 (ZTF), den har end ikke et ordentligt navn, og den blev først opdaget sidste år, i 2022. Så vi mennesker har kun kendt den ganske kort tid. Og så forsvinder den i de næste 50.000 år!

Så den er måske ikke værd at tale om.

Alligevel faldt jeg i staver og blev melankolsk, da jeg læste om den mærkelige komet.

Man bliver mindet om vores univers, at det ikke kun er det samme og samme, men at det er i udvikling, ja, astrofysisk set befinder vi os midt i en eksplosion. Det Store Bang.

Men fordi mennesker er så bitte bittesmå, som lever så ganske bette korttid på en mikroskopisk lille jord, i en lillebitte del af universet, som hedder vores solsystem, så opdager vi det slet ikke.

Vi er som døgnfluer, sekundvæsner, ja, i universets sammenhæng kan et liv slet ikke måles, det er så kort, som et skud, et nanosekund.

Også selvom vi selv føler livet er langt, 50, 60 og måske 90 år. Sikke dog et liv!

Og så er det ingenting set med universets målestok.

Så er Halleys komet bedre. Den kommer forbi jorden i synsafstand hvert ca. 75 år, sidste gang var i 1986 og næsten gang i 2061. Så de fleste mennesker kan få den set, de heldige og længe levende endog to gange i deres liv.

Jeg bliver tit så bange over at læse om universet.

Jeg bliver også bange af at kigge op på stjernerne om natten.

Det ufatteligt store kæmpe univers.

Jeg bliver nærmest panisk angst ved tanken om, at det ikke varer ved. Det hele skal forgå, solens lys slukkes i en eksplosion som vil destruere hele vores solsystem. Og som kun blive registreret som et lille bitte lysglimt i det store univers.

Ja, det vil betyde ophør af alt organisk liv i universet. Der er endnu ikke konstateret liv på andre himmellegemer. Vi er alene, vi er de eneste.

Dog føler jeg lidt solidaritet med katten og hunden, og fluen og fuglen og krokodillen og alle insekterne: vi er levende, organiske, dødelige, som de eneste i dette kæmpestore univers. Vi kæmper for livet!

Og måske kan der også ske ulykker inden da, som slukker meget liv. Meteornedslag og klimaændringer har der altid været på jordkloden og kan gøre det svært for de nuværende arter at overleve. Også der kan der være en fare.

Og jeg maler ikke fanden på væggen, nej, jeg forkynder kun hvad vor Herre Jesus Kristus siger til os: at verden har en ende, der er en undergang, der er den yderste dag.

I den sammenhæng bliver det egentlig ikke så mirakuløst at læse dagens tekst.

Jesus helbreder to spedalske.

Er det muligt?

Selvfølgelig er det muligt.

Det er såmænd det mindste af det mulige.

Det mest usandsynlige og det største tilfælde er at vi mennesker er til og lever på en grøn planet.

Begge dele vildt usandsynlige.

Universet består ellers kun af golde sten og gasser, der farer omkring, med store temperaturforskelle, som gør liv umuligt.

Vores jord overvældes af mirakler.

Vi lever, fødes og dør – det er mirakuløst.

Sådan skal vi tænke om verden, at den er åben og uforudsigelig, alt kan ske, både til det gode og til det onde.

x

Vi skal tro på miraklets mulighed, for det er at tro på, at vores liv ikke er lagt i faste rammer, ikke bestemt på forhånd, ikke står skrevet i stjernerne eller generne eller i håndfladen, eller hvor folk ellers prøver at læse fremtiden.

Ja, jeg tror på miraklets mulighed, for det er at tro på, at vi ikke er programmerede robotter eller dyr i fødekæden parat til at blive spist af de større dyr.

At tro på Gud er at tro på, at menneskelivet er åbent for os, at vi ikke er statister i et teaterstykke der ER skrevet og slutningen bestemt, det er at vi kan være med til at influere på vores liv med hinanden, i det lokale samfund og i det større samfund.

x

”Hvis du vil, kan du”!

Sådan siger den spedalske til Jesus. Han ved, har hørt om, fået fortalt, at Jesus kan helbrede spedalske.

Så derfor søger den spedalske efter Jesu opmærksomhed. Og får den:

”Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: ’Jeg vil, bliv ren!’ Og straks blev han rensset for sin spedalskhed”.

Gud kan alt, hvad han vil.

Hvad Gud vil, det kan også virkeliggøre.

Vi mennesker er mere skrøbelige og afmægtige.

Vi kan ofte en masse, men det er sværere at få det gjort.

Det var det, som Paulus sagde: det gode vi vil, det gør vi ikke, men det onde, vi ikke vil, det gør vi.

Sådan er vi mennesker, i den dobbelthed lever vi, med den frustration må vi gå gennem livet, at vi ikke kan alt det gode, vi ellers gerne vil.

X

Martin Luther kaldte vores vilje for trælbanden, og mente dermed, at viljen var hele tiden bundet af, hvad den ville, og ikke fri og mægtig.

Det er derfor vi jo beder om syndernes forladelse i vores trosbekendelse. Det er fordi, vi altid er afmægtige overfor alt det, vi vil.

Det skal selvfølgelig ikke være en undskyldning for ikke at gøre det, man magter og kan overkomme. På ingen måde.

Vi skal bestræbe os, prøve så godt vi kan, gøre hvad vi evner og orker.

x

Jeg tror, at meget stress i vores tid kommer fra, at vi vil for meget, har for store ambitioner og drømme.

”Stræb ikke efter det høje, men hold jer til det lave”, sagde Paulus i epistlen.

For vi kan ikke realisere det alt sammen. Og det skal vi acceptere. Leve med.

Det er tit, at vi leverer et arbejde eller bidrager med noget, som vi godt ved, kunne have været bedre, mere gennearbejdet, bedre udført osv.

Mange i vores offentlige sektor, især alle de varme hænder, har alt for ofte ikke tid nok til at være hos de ældre, tiden er afmålt, de skal hurtigt videre.

Og det kan jo tit blive dybt frustrerende aldrig rigtig at have tid nok til at gøre det ordentligt.

Så kommer stressen, og måske en dårlig samvittighed over ikke at gøre det godt nok, også selvom det ikke er ens egen skyld.

Og man kan jo heller ikke sige, at det skal man bare glemme, pyt, det er ikke din egen skyld, det er systemet, kommunen, regionen, folketinget, regeringen.

Vi må hele tiden leve med de ressourcer, der nu en gang er til rådighed og få det bedste ud af det.

Og så kan man i andre sammenhænge og fora diskutere, om fordelingen og indretningen er den bedst mulige, eller om der er plads til forbedringer i systemet.

x

Men der er et godt trøstens ord, som ikke direkte er sagt af Jesus eller står i Bibelen, men som godt kunne stå der og som trods alt findes i salmebogen (Nr. 771): "viljen ser Vorherre på".

For selvom vi ikke kan alt det, vi vil, så bedømmes vi ikke af Vorherre på det, vi gør, eller ikke får gjort eller får gjort forkert eller utilstrækkeligt, men på det vi tror og vil og af ærligt hjerte bestræber os på.

Vi bedømmes ikke på vores formåen, for den kan være meget forskellig fra person til person og er ulige fordelt her i verden, men vi bedømmes på vores vilje til at bruge vores formåen.

For Jesus som Guds søn er det anderledes end med os.

Jesus kan alt det, han vil.

Det ved også den romerske officer, når han beder Jesus:
"Sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt".

Ja, blot et ord, kan helbrede tjeneren.

Og Jesus svarer: "Gå, det skal ske dig, som du troede!"

Et ord var nok. Ordet ændrede verden.

Sådan blev jorden også til: Gud sagde, bliv lys, og der blev lys.

x

Igen er det helt modsat i menneskeverdenen. Vi siger en masse vrøvl, snakker hele tiden og det meste misforstås!

At gøre godt er nemt for Gud, Jesus behøver kun at sige ordet, så sker det.

Men for os mennesker er det sværere og tungere, fordi alting misforstås og selv små gode gerninger også kan have utilsigtede konsekvenser med sig, så det gode, vi ville, alligevel ikke bliver godt.

x

Det er jo frustrerende. Det giver stress.

Det er derfor vi har behov for at få syndernes forladelse, fordi vi aldrig kan gøre det gode, vi vil.

Og så er der alligevel en række praktiske staldtips, som vi kan holde os til.

Som Paulus siger: "Stol ikke på jeres egen klogskab".

Gengæld ikke ondt med ondt, men overvind det onde med det gode.

x

Se, det er da alligevel gode tommelfingerregler at holde sig til.

Jeg kan især godt lide dette, med ikke at tro på egen klogskab. Det er jo en kritisk indstilling af dimensioner, langt før det blev moderne.

”Så kan og ej med vor fornuft, vi Herrens vej opdage.” sang vi med Grundtvig i den anden salme.

Hver gang jeg kører bil og hører et snakke- eller debatprogram i radioen, har jeg lyst til at slynge Paulus’ ord efter radioværten eller eksperterne eller alle Kloge-Ågerne: Tro ikke på jeres klogskab.

Jeg gør i hvert fald ikke.

X

Kristendom er tro, tillid og vilje.

Vores klogskab skal vi bruge i skolen, på arbejdet, når vi laver regnskab osv. Den er der nok brug for. Den er god nok til det, men ikke til ret meget mere.

Det er troen, tilliden og viljen, som vi møder hinanden med som kristne mennesker. Det er dem, Gud ser på.

Eller som vi sang i salmen lige før:

*Stol du kun på dit Fadervor!
Lad dig derfra ej forlokkes.
Himmel og jord engang forgår,
aldrig dog Fadervor røkket;*

AMEN